

ՊԵՏՐՈՍ ԴՈՒՐՅԱՆ

Սիրել

Բոյլ մը նայվածք, փունջ մը ժպիտ,
Քուրա մը խոսք դյուքեց իմ սիրտ:

Ես ուզեցի լուռ մենանալ,
Սիրել փրփիթք՝ խորշեր թաւուտ,
Սիրել կայծերն երկնի կապոյտ,
Առտրւան շաղն, իրիկուան բալ,
Ճակատագրիս սեւ գիծ կարդալ,
Խոկալ, սուգիլ, գմայլիլ սուտ:

Ո՛հ, խուրճ մը վարս, եղեմ մը շունչ,
Շրշագգեստ մը շրշեց իմ շուրշ:

Ես ուզեցի լոկ ու մինակ
Սրտակցիլ ջինջ վրտակին հետ,
Յիշատակի չունի նա հետ,
Սիրտ մ'որոյ մինչ սուգիմ յատակ,
Գտնեմ գիս հոն տժգոյն, յստակ,
Գաղտնիք մ'ունի այն՝ անթիւ վէտ:

Եթեր մը տրոբ սրտի լսեցի,
Հծծեց «Կ'ուզե՞ս սիրտ, ե՛կ ինձի»:

Ես ուզեցի սիրել զեփիւս
Որ երկնքէն թռչի բեկբեկ,
Նա չի՛ սիրեր խոցել երբեք,
Հոգի՛ մորոյ գաղտնիքն է բոյր,
Գիտէ շոյել երազներ բիր,
Երկնի բոյրն յուշ կ'ածէ առ հէք:

Ո՛հ, փունջ մը բոց փրսփրսաց ինձ,
«Կ'ուզե՞ս պաշտել հոգի մ'անբիծ»:

Ես ուզեցի քընարով մի՛
Լոկ սիրել հոս, հոս դալկահար,
Պաշտել, գրկել միայն քընար,
Սիրող էակ ճանչել զանի,
Ըստ իմ քընաց լարել աղի,
Եւ սրտակցիլ սիրողաբար:

Նէ մօտեցաւ հուշիկ՝ ըսաւ.
«Քնարդ է ցուրտ սիրտ, եւ սէրդ՝ ցաւ»:

Թօթունց թներն հոգիս մոլար,
Ճանչեց ըզնէ, գեղ ու կըրակ՝
Սիրտն անապակ ինչպէս վտակ,
Անմեղ՝ ինչպէս սիւք դալկահար,
Հաւատարիմ՝ ինչպէս քընար,
Հրաժեշտ տուաւ կեանքի մենակ:

Բոյլ մը նայվածք, փունջ մը ժըպիտ,
Քուրայ մը խօսք դիւթեց իմ սիրտ:

1871